

man anslået stigningen til ca. 20 mill. kr. årlig, og denne vurdering må vist endda antages at være foretaget med så megen optimisme, at man i virkeligheden må regne med et højere tal. Men under alle omstændigheder vil resultatet i hvert fald blive det, at udgifterne til erstatninger fremefter vil stige til ca. 40 mill. kr. årlig, hvortil så kommer administrationsudgifter ca. 13 mill. kr. årlig, eller ialt ca. 53 mill. kr. årlig.

Den lovpligtige ulykkesforsikring vil altså herefter komme til at koste landets erhvervsliv 4 gange så meget som for blot to år siden — et resultat og en udvikling, der næppe har noget sidestykke indenfor den øvrige sociale forsikring.

Det er af hensyn til de økonomiske konsekvenser af en sådan udvikling, at man fra erhvervslivets side må gøre opmærksom på de betænkeligheder, som den påtænkte lovændring uvægerlig må give anledning til, og samtidig at fremkomme med en henstilling om, at forslaget om at indføre dagpenge allerede fra den 7. dag efter ulykkestilfældets indtræden stilles i bero til et senere tidspunkt, hvor man bedre end nu vil kunne overse, under hvilke vilkår landets erhvervsliv fremtidig vil komme til at konkurrere med udlandets, og derfor bedre vil være i stand til at skønne om, hvor stor en økonomisk byrde man vil kunne påtage sig i denne henseende.

I forbindelse med ovenstående almindelige betragtninger vil man gerne benytte lejligheden til at henlede opmærksomheden på visse uheldige forhold, som vil indtræde, såfremt lovforslaget gennemføres i den foreslåede form, og som man måske ikke hidtil har haft øje for. Der tænkes her på, hvorledes forholdet vil komme til at stille sig i de tilfælde, hvor tilskadekomne — ganske uanset hvad ulykkesforsikringsloven byder ham — i kraft af midler fra arbejdsgiveren har adgang til at få hjælp eller understøttelse på anden måde, det være sig i form af egentlige lovbestemmelser, kollektive arbejdsoverenskomster, enkelte aftaler eller lignende.

Eksempelvis skal nævnes, at søens folk i henhold til sømandslovens §§ 27 og 28 har krav på dagpenge for rederiets regning i indtil 12 uger efter ulykkestilfældet. Disse dagpenge udgør 6 kr. 56 øre for officerer og 5 kr. 19 øre for menige pr. dag.

Hvis loven gennemføres i den foreslåede form, vil søens folk f. eks. have adgang til at kræve dagpenge både efter ulykkesforsikringsloven og efter sømandsloven. Og da det maksimale dagpengebeløb efter ulykkesforsikringsloven fra 1. april 1949 vil andrage 13 kr. 13 øre, vil det samlede dagpengebeløb altså komme til at andrage 19 kr. 69 øre for officerer og 18 kr. 32 øre for menige. For søens folk kommer de foreslåede regler i det hele til på mange måder at kollidere med rederens forpligtelser i henhold til sømandsloven. Hertil kommer, at man i hvert fald bør gøre en undtagelse fra reglens anvendelse, hvor det drejer sig om udenlandske søfolk fra stater, overfor hvilke Danmark ikke har gensidighedsaftale.

Løvrigt er der også talrige andre betydende områder, hvor der mellem arbejdsgivere og arbejdere er truffet overenskomst eller aftale om ydelse af dagpenge indenfor de første 13 uger efter ulykkestilfældet.

Imidlertid er der ved lovforslagets udformning tilsyneladende ikke taget hensyn til disse forhold. Ganske vist hedder det i forslaget, at der i forbindelse med lovens § 15 skal indsættes følgende nye bestemmelse:

„Forsåvidt angår arbejdsforhold, hvor den ansatte ifølge lov, aftale eller sædvane har krav på løn under sygdom, er arbejdsgiveren dog ikke forpligtet til at afgive risikoen for udredelsen af dagpenge i de første 13 uger efter ulykkestilfældets indtræden, forudsat at opfyldelsen af arbejdsgiverens forpligtelse efter nærværende lov sikres gennem forsikring i et i henhold til denne lov anerkendt selskab efter nærmere regler, der fastsættes af socialministeren efter forhandling med direktoratet for ulykkesforsikringen.“

Som det vil ses, tager denne bestemmelse kun sigte på at fritage arbejdsgiveren for, når løn ydes til tilskadekomne, at afgive risikoen for udredelse af dagpenge til et forsikringsselskab. Derimod indeholder bestemmelsen intet som helst om, at dagpengebeløb efter ulykkesforsikringsloven skal nedsættes — eventuelt bortfalde —, når arbejdsgiveren jævnsides med ulykkesforsikringsloven har forpligtelse til i kraft af anden lov eller aftale at yde tilskadekomne dagpenge indenfor de første 13 uger efter ulykkestilfældet, selvom lovens motiver ved udregningen af omkostninger forbundne med lovens gennemførelse går ud fra, at allerede ydede dagpenge kan fradrages.

Under hensyn til det således anførte, og idet det tillige må tages i betragtning, at mange tilskadekomne selv vil have sikret sig en dagpenge ved privat forsikring gennem hjælpe-kasser eller lignende, tillader man sig at henlede opmærksomheden på disse forhold i forventning om, at der ved lovforslagets eventuelle gennemførelse indarbejdes regler,